

Момчето изпишѣло, скочило отъ леглото си и не могло да дойде на себе си отъ страхъ.

Майка му съ мъжа го успокоила. То ѝ разказало съня си. Отъ тогава станало най-голѣмъ приятель на птичкитѣ.

Хр. Спасовски.

ДИНЮ ЦИГУЛАРЪТЪ

Късно презъ нощта се връщаше Диню Цигуларьтъ отъ една сватба. Въ джеба си дрънкаше цѣла шепа пари, които му бѣха подарили веселитѣ сватбари, подъ мишница стискаше цигулката си, а въ главата си носѣше омаята на виното. Тъкмо на срѣдъ пжтя той видѣ единъ човѣкъ да седи, огрѣнъ отъ сиянието на пълноликия месецъ. Понеже Диню не бѣше много сърдченъ, той се уплаши и спрѣ вцепененъ. Но и не искаше да го взематъ за страхливъ. Затова той, като си събра всичкитѣ сили, извика тѣй, че самъ се уплаши отъ гласа си: „Хей, и ти ли си закѣснѣлъ? Хайде съ мене въ града!“

— Щомъ искашъ, да вървимъ! — каза непознатиятъ и стана. Диню чакъ сега разбра, че непознатиятъ не бѣше по-голѣмъ отъ разкеврената му обувка. Смѣлостта му се върна и го накара да се засрами отъ страха си. Па, като се изправи предъ човѣчето, крѣсна: „Ей ти, никаквикъ, какво си се спрѣлъ тука на пжтя да плашишъ хората въ тая кѣсна нощъ, а? Скоро да се махашъ отъ очитѣ ми, че като те пипна, само джуджета ще стане!“

— Така ли? — извика човѣчето, и очитѣ му блѣснаха като два разпалени вжглена. Сега азъ ще те науча да ме познаешъ, кой съмъ!“

Едва то изговори тия думи, и Диню усѣти, какъ го уловиха хиляди невидими ржце и какъ го катур-